

ІХ НАЗВАЛІ АТЛАНТАМІ

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Гэта новы для ўсіх нас вопыт, сюды ў асноўным набіралі тых, хто яшчэ ніколі не быў у студатрадзе, таму прыемнае хваляванне перад першымі працоўнымі буднямі было. Аднак ужо зараз магу сказаць, што студэнтам працаваць тут спадабалася. Хлопцы і дзяўчаты заступаюць у дзве змены па восем гадзін штодня, за кожным з іх замацаваны вопытны майстар. Жывём у інтэрнаце, дзе вельмі ўтульна і добра кормяць, адпачынак праводзім актыўна. Да закрыцця працоўнага семестра, якое адбудзецца 21 жніўня, запланаваныя спартоўныя спаборніцтвы па футболе, валеіболе, стрытболе, тэнісе, шахматах, цікавыя конкурсы накіраваны «Візітоўка атрада», на найлепшую студатрадаўскую песню, таксама інтэлектуальныя гульні, творчы фестываль «АтлантФЭСТ». І гэта далёка не ўсё, — расказвае Крысціна.

Дзяўчына дзеліцца, што ў наступным годзе ёй хацелася б і надалей удзельнічаць у падобных праектах: «Калі ўпершыню замест тыповага адпачынку летам я абрала работу ў студатрадзе, з боку матулі сустрэла неразуменне. Аднак праз некаторы час яна ўбачыла, наколькі гэта для мяне важна і цікава. Я стала больш адкрытай і камунікабельнай, лічу, што гэты вопыт безумоўна дае добры старт для ўсебаковага развіцця кожнага студэнта».

Дваццацігадовы **Уладзіслаў САВЕЛЬЕЎ**, чацвёртакурснік

Камандзір праекта «Атлант-2020» Крысціна ХУБУЛАВА і камісар Кірыл РАМАНАЎ.

Полацкага дзяржаўнага ўніверсітэта, на «Атланце» займае пасаду камандзіра ў «Эйфарыі» — атрадзе сваёй ВНУ.

— Дагэтуль два гады запар летам ездзіў на Усебеларускую маладзёжную будоўлю. Аднак сёлетні праект адрозніваецца ад усіх папярэдніх, таму цікава, што ён нам прынясе. Адбор байцоў на праект «Атлант-2020» пачаўся з верасня мінулага года. Студэнты на працягу некалькіх месяцаў паказвалі свае здольнасці і ўменні, удзельнічалі ў розных мерапрыемствах, і ўвесну мы канчаткова вызначыліся з камандай, — усяго ў нас у атрадзе 11 хлопцаў і дзве дзяўчыны. Наш атрад стартваў на аб'екце першага ліпеня. Спачатку

многім было нялёгка з-за таго, што доўга трэба стаяць на нагах, аднак хутка прызвычаліся. Мае абавязкі як камандзіра заключаюцца ў тым, каб вырашаць пытанні, якія ўзнікаюць у каманды, узаемадзейнічаць з камісарам, а таксама выконваць работу на самім прадпрыемстве. Напрыклад, калі кагосьці паставілі на складаны працэс і чалавек не спраўляецца, я звяртаюся да майстра і ён дае студэнту іншае, лягчэйшае заданне. У асноўным хлопцы стаяць на канвееры, збіраюць халадзільнікі, а дзяўчаты сочаць за тым, каб усё было зроблена якасна, а затым абклеіваюць тэхніку брэндзіраванымі наклёйкамі.

Уладзіслаў лічыць, што праца ў студатрадзе на такім маштабным праекце — гэта не толькі добрая магчымасць падзарабіць студэнту, а таксама стымул годна прадставіць свой універсітэт сярод іншых. «Мая галоўная мэта на гэты час — набрацца вопыту і, калі атрымаецца, у далейшым стаць адным з удзельнікаў галоўнага каманднага складу БРСМ. Гэта вельмі крута!»

Васямнаццацігадовая **Ангеліна ТУРОК**, студэнтка трэцяга курса Полацкага дзяржаўнага ўніверсітэта, разам з Уладзіславам працуе на «Атланце» ў

адным атрадзе. Аб праекце дзяўчына даведалася ад сваёй сяброўкі. «Паехалі туды разам?», — прапанавала яна Ангеліне, і вось яны ў складзе каманды «Эйфарыі».

— Зразумела, быў страх, раптам штосьці не атрымаецца, будзе фізічна цяжка, не ведала, чаго чакаць ад нашай задумкі, — усё ж такі дзяўчаты тут няшмат. Аднак хутка зразумела, што хвалявацца не варта, спецыялісты ўсяму навучаць. Бацькі таксама падтрымалі. У першы рабочы дзень было даволі цяжка, але надалей ужо стала прасцей, і перажыванні амаль сышлі. Мы працуем на аб'екце і ў першую, і ў другую змену. Праз кожныя дзве гадзіны — перапынкі, у тым ліку і на абед. Таксама калі на працягу дня ёсць вольны час, абмяркоўваем і рыхтуем да наступных мерапрыемстваў. Пасля насычанага дня вяртаемся ў інтэрнат, і добра тое, што ў маім блоку жывуць дзяўчаты з іншых атрадаў, можна падзяліцца з імі сваімі ўражаннямі і паслухаць іх.

Ангеліна ўпэўнена, што працоўны семестр на «Атланце» пройдзе лёгка і цікава: «Хачу тут знайсці сяброў і атрымаць карысны вопыт для будучыні, добра правесці час з іншымі студэнтамі. А яшчэ важнай матывацыяй для мяне з'яўляецца магчымасць зарабіць уласныя грошы для далейшага навучання ў аўташколе. Думаю, студатрад

дае маладым людзям уяўленне пра фізічную працу і разуменне таго, што грошы не прыходзяць лёгка. Папрацаваўшы на заводзе, ужо зусім па-іншаму стаўлюся да іх. Спадзяюся, у наступным годзе мне пашчасціць ізноў прыехаць сюды».

Для дваццацігадовага студэнта Беларуска-Расійскага ўніверсітэта **Югена ЕРАШОВА** працоўнае лета ў рамках студатрада сёлета адбылося ўпершыню і адразу ўдала, — каманда «BRUKlin» выбрала хлопца сваім камісарам.

— Наш калектыў складаецца з 28 хлопцаў і адной дзяўчыны, — самых актыўных, ініцыятыўных маладых людзей нашай ВНУ. У нас усе роўныя па значнасці, гэта безумоўна крута: калі ўзнікае пэўнае пытанне або праблема, вырашаем іх разам. Спачатку на прадпрыемстве з намі праводзілася навучанне, інструктажы. Першы працоўны тыдзень прайшоў для ўсіх нас добра, мы настроены на плённую працу. Тут неабавязкова быць вельмі моцным у фізічным плане — зыходзячы з фізічных даных, для кожнага студэнта майстар знойдзе работу. Радуе, што кожны дзень распісаны, напоўнены падзеямі, рознымі мерапрыемствамі, як спартыўнымі, так і забаўляльнымі — дакладна не засумуеш.

Дар'я ШЛАПАКОВА.

З «БАЗАЙ» У ГАЛАВЕ

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

Юныя гараджане шчыра дзякавалі за тое, чаму навучыліся ў многіх настаўнікаў. І, як у папулярнай праграме «Поле цудаў», карыстаючыся выпадкам, абавязкова прасілі перадаць ім словы ўдзячнасці са старонак газеты. Заўсёды з цеплынёй будучы ўспамінаць Людмілу Іванаўну Маліноўскую, класнага кіраўніка, настаўніка рускай мовы і літаратуры. Аляксей вельмі дзякаваў Ірыне Іванаўне Грыгор'евай, настаўніцы пачатковых класаў сярэдняй школы № 5, дзе хлопец вучыўся раней...

Задаў пытанне пра нядаўнюю хвалючую падзею ў іх жыцці: што запомнілася на цырымоніі выпускнога? Аляксей сказаў, што не толькі яго, а ўсіх уразіла, як Яраслаў падарыў настаўніцы кветкі, стаўшы на калена. Такім чынам падзякаваў ад імя аднакласніка аднаму з найлепшых выкладчыкаў праграмавання не толькі ў Беларусі — Вераніцы Лакціной.

Яе выхаванцы традыцыйна ў спісе найлепшых падчас міжнародных спаборніцтваў.

Дарэчы, вучні называюць яе і Вікторыяй, і яна гэтым вельмі задаволена. Напэўна, таму што шмат разоў заваёвалі з ёй тую самую вікторыю падчас вельмі складаных выпрабаванняў. Цікава, што былыя яе выхаванцы фінансава дапамагаюць цяперашнім, калі неабходна аплаціць пездку за мяжу, напрыклад. У прыватнасці, вядомы праграміст Дзмітрый Лук'яненка пералічыў грошы на білеты на самалёт у Казахстан для Аляксея Ульянава. А той жа мог і не паехаць з-за дарагавізны квіткоў у Алматы, дзе традыцыйна праходзіць Міжнародная Жаўтыкаўская алімпіяда па матэматыцы, фізіцы і праграмаванні. Сёлета яна адбылася шаснаццаты раз. На ёй Аляксей Ульянаў стаў бронзавым прызёрам. А залаты медаль — у Яраслава Барысава. Да таго ж хлопец стаў яшчэ і абсалютным чэмпіёнам сярод пераможцаў. Да гэтага быў там бронзавым прызёрам.

А ўсе віцебскія ўдзельнікі разам прывезлі дамоў з Казахстана сем медалёў. І тры з іх ліку — у скарбонцы гімназіі № 8. Усяго ў гэтым прэстыжным «форуме разумнікаў» брала ўдзел каля 85 камандаў з 20 краін. У 26 беларусаў у выніку было па шэсць залатых і сярэбраных плюс 11 бронзавых узнагарод.

Да гэтага Аляксей і Яраслаў разам удзельнічалі і ў адкрытай XX Усерасійскай каманднай алімпіядзе школьнікаў па праграмаванні, якая ў лістападзе прайшла ў Санкт-Пецярбургу. У ёй спаборнічала каля 250 камандаў з дзясятка краін. Мае суразмоўнікі былі ў складзе той, якая атрымала дыплом другой ступені.

У скарбонцы перамог Яраслава і «серабро» ў бакінскай Міжнароднай алімпіядзе па інфарматыцы сярод школьнікаў, якую правялі летась у жніўні. Яшчэ юнак — абсалютны пераможца заключнага этапу рэспубліканскай алімпіяды па інфарматыцы, і ў яго дыплом другой ступені за поспех у сталіцы

Расіі падчас алімпіяды па праграмаванні. Сёлета павінен быў ехаць у Сінгапур, але з-за пандэміі «турнір» пройдзе ў сусветным павуцінні.

Аляксей сур'ёзна займаецца інфарматыкай некалькі гадоў. Дадаў, што гэта заслуга Веранікі Лакціной, дзякуючы якой ён нават перайшоў вучыцца з іншай школы. А да гэтага займаўся ў яе гуртку.

Яраслаў жа прызнаўся, што ў пятым класе наогул не любіў тое, дзякуючы чаму яго цяпер ведаюць як вельмі перспектыўнага айцішніка. Нават прагульваў факультатывыя заняткі...

Сябры разам будуць вучыцца ў ВНУ. Сказалі, што вырашылі стаць студэнтамі факультэта прыкладнай матэматыкі і інфарматыкі БДУ, бо там цяпер ёсць магчымасць павучыцца і ў выкладчыкаў з «Яндэкса». Чулі, што ёсць шанец прайсці добрую практыку ў гэтай транснацыянальнай кампаніі.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.